

En maler og hendes proces

Når man ikke går på kompromis, så aftvinger man respekt. Det er netop, hvad Signe Guttormsen gør på sin udstilling på Horsens Kunstmuseum.

OBJEKTKUNST

Signe Guttormsen: Med tryk og med farveringen Horsens Kunstmuseum, Carlsmindevej 2, Tl. 44. Kl. 11-20, lo- og kl. 11-17. Til 21. januar

www.km.dk

Hvir man ser fundamentalt på det, er al kunst i virkeligheden proceskunst af den ene eller anden art. Selv et maleri af en snæk søndergang eller en ensvejdig konge højt til høst forudsætter en kunstnerisk proces for at blive frelsbragt. De kræver bestemte redskaber, tid, kunnens, en model samt, evnerne, inspiration. Set således er ethvert værk også et portræt af sin egen tilblivelse over tid. At resultatet viser fremstillingsprocessen – og vice versa – gælder i særlig grad Signe Guttormsens værker på Horsens Kunstmuseum. Her er der undertiden fristet og savet i trægrunden, derpå er materialet vendt om og farven påført, så farvestoffet flyder i strøber af farveligt længe. Hvorfor? Fordi kunstneren har gjort sig bevidstheden om til at gøre det usandsynligt og end ikke helt kontrollerbar – med farven. Og den ligger spændingen mellem værket som projekt og værket som proces: Farven er ikke altid kunstnerens ydmyge tjener. Den er også en form for medspiller, en makker, der nævner sin egen del.

Faderen hedder Niels Guttormsen, og dermed er Signe Guttormsen noget så sjældent – og noget så socialt frygtløst – som en eksperimenterende kunstner, der er barn af en eksperimenterende kunstner: Hun er født i 1964, uddannet på Kunstakademiet i København (i 1986 til 1991) og på Rijksakademie som bevægende Kunst i Amsterdam (1991 til 1992). Men det er den omstændighed, at hun har boet i Köln de sidste år, der forklarer hvorfor man herhjemme ikke har hørt mere til hende. Efter et par år, boede det, hun står for, ikke umiddelbart borte til herhjemme.

Kan man se Köln i Signe Guttormsens væggbjælker og fotografier? Nej, ikke rigtig, men man kan mærke en strengens, hårdhed og kontroversialitet, der er meget udsat, dvs. hvis man undtager nøglefigurer som Willy Østergaard, Kasper Heiberg og hendes egen far, der heller ikke ligner hin eller ligner hin i de upolitiske og optik charmerede læstænger. De har altid stået krav og formuleret kræven i en kunstnerisk overbevisende krævne. Signe Guttormsen harer tydeligvis til udsiddensoms departere. Hun stiller kæmpe spørgsmål til det, man pejer at gøre, spørgsmål, som hun ulovligt afleverer i praksis, samtidig med at hun bekræfter alle anstøtelses tilkøber.

Det er en krig, hun gerne kæmper og oftest vinder på sine egne betingelser. Høstede hvide herer flygt, og der er ikke et eneste 'Yes' værk blandt de over fire på udstillingen i Horsens. Der er en udvej, der tænder det teknisk lakere om

AL KUNST ER PRODUKTET AF EN PROCES.

I Signe Guttormsens værker, som er aktuelt på Horsens Kunstmuseum, er processen tydeligere end hos de fleste andre malere. Penaler er fæls, benlyst. I dette billede har hun succesfuldt ladet flere farver løbe i sig selv, så de danner parallelle mønstre. Når så farven er lært, har hun vendt billedet 90 grader. Hvis den dekorative vinkel gør materiel velegnet til at pynte et moderne værelsesvæg, er det ikke kunstnerens hensigt. Signe Guttormsen harer til de radikale, de eksperimentelle, de mere kæmpemæssige.

end, forment renderige billedet, hvor få stærke farver er afslut på metal eller aluminium, så farven står som signaler eller plakatmaleri. De kan bringe én til at tænke på amerikanske color-field malere, især Morris Louis. Men i sammenligning Guttormsens mere tynde af viden til at reducere farven og kunstnerens indhold, så det ud over at være overkædet viser til stråkløst. Og fotografierne, og et andet end græsstråkløst, er led i en sådan proces.

TIL HORSENS Kunstmuseum har Signe Guttormsen udklædt 'to the end of the World', som med sine tre gange otte meter er langt det mest plakatensende værk i udstillingen. Det er opbygget af nar-

sten-tredvelelvester-trapleder i forskellige former og størrelser, hvor farven er hvidt på søm gennem vilddrige ekspansive overgreb. Generelt står de mindre værker stærkere i udstillingens totale helhed og bidrager mere overbevisende til Signe Guttormsens profil. Hun er en billedmager, der ikke just minder meget om sine jævnaldrende, men så meget stærkere kalder på respekt for sin selvstændige hof. Hun har, som titlen understreger i umiddelbart voldsomme vendinger, 'ynges mod læretingens'. Men hun har mere end det: For tydeligt er hun også selv i bevægelse mod sin egen kunstneriske signatur.

PETER MICHAEL HORNUNG
peter.michael.hornung@jps.dk